

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Præter injuriam sibi illatam, adversam quoque canonibus Hadriani epistolam Carolus asserit. Ex utroque capite colligit, si mandata similia sibi aut Episcopis mittantur, cum excommunicationum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

Episcopus qui incompetenti excommunicationi de re seculari late adhereret. Refert de seipso Hincmarus Hadriano, se presentibus Legatis pontificiis urfisse Regem & primores regni ut jussioni apostolicæ parent, qui minati sunt Hincmaro, ni cessaret, bonorum suorum fructione & jurisdictionis usu privatum iri: *Presentibus vestris Missis, adeo ex vestra jussione verbis restiti Regi & regnorum primoribus, ut & coram eisdem Missis comminaretur mihi quoniam si in mea sententia permanerem, ad altare Ecclesie mee cantare possem, de rebus vero & hominibus nullam potestatem haberem.* Omnibus vero incommodis quæ ex his contentionibus oriri possunt Hadriano suggestis, prudenter illum obtestatur ut abstineat ab iis decretis quæ scandalum excitant inter Ecclesiam & Rempublicam, unde religionis dispendium & maximum bonorum ecclesiasticorum detrimentum sequi possit. Hæc sunt ejus verba: *Quapropter, Domine Pater reverentissime, consulite secundum privilegium sedis vestre, subjectioni nostræ, ne talia nobis cuiuscunque suggestione mandetis unde inter episcopalem auctoritatem & regalem potestatem, inter Ecclesiam & Rempublicam, tantum scandalum possit oriri quod facile ac sine dispendio religionis vel detrimento ecclesiasticarum rerum, unde servi & ancille Dei debeant nutriri, & ecclesiastica negotia contineri, postea non possit sedari; quia sicut Abraham dixit ad Dominum: Abstine hoc a te, Domine; non est hoc tuum, qui judicas omnem terram.*

IV. Attamen dissimulandum non est, ex usu hujus seculi Pontifices Romanos occasionem quandam harum excommunicationum trahere potuisse. Etenim aliquando ad faciendam debitam Regibus fidem censuram ecclesiasticam adhibebant, ut ejus metu rebelles ad officium reverterentur. Sed Principibus id exigentibus adversus subditos hoc dabatur. Quod usurpari non poterat quando Reges inter se dimicabant, ut docebitur uberius cap. XVI. Prioris autem usus exempla petere licet è synodo apud Lauriacum habita anno DCCCXLIII. relata in Synodo Meldensi & apud Ivonem, quæ eos qui contra regiam dignitatem aliquid machinantur, vel potestati regie per summam contumaciam non obtemperant, anathemate plèctendos decernit. Inde Synodus Sueffionensis anno DCCCLXVI. rogat Nicolaum I. ut Salomonem Britannia Ducem moneat, quò Domino suo Carolo regium obsequium præstet, annuòsque census persolvat; alioqui gladio apostolatus vestri se percellendum debito cognoscat libramine. Ludovicus Ultramarinus Rex Francorum, ab Hugone Comite vexatus, subsidium postu-

lat à Synodo Engelenheimense, ubi aderat Legatus Romani Pontificis & Otto Imperator, anno nongentesimo quadragesimo octavo. Decreta est, ad petitionem Regis, in Hugonem regni invasorem excommunicationis, Toletani Concilij judicium exequendo; nisi se Concilio futuro sistat, & à tam nefario scelere resipiscat. Deinde in Concilio Treverensi absens Hugo excommunicatus, insistente, ut inquit Flodoardus in Chronico, Lindulfo Legato & Capellano Ottonis Regis, quoniam idem Rex id omnino fieri præcipiebat. Hic usus à Concilio Toletano IV. initium sumpfit, & avorum nostrorum memoriâ cessavit.

V. Non solum autem ob jurisdictionem invasam, sed etiam ob dignitatem Regis verbo imminutam à Romanis Pontificibus, graves aliquando contentiones exarserunt. Ad Carolum Calvum Francorum Regem literas dederat Hadrianus his verbis: *Volumus & apostolica auctoritate jubemus Hincmarum Laudunensem Episcopum, vestra fretum potentia, ad limina sanctorum nostramque venire clementiam.* Damnatus fuerat Laudunensis Episcopus Synodi Gallicanæ judicio, deinde custodiae mancipatus ex Regis imperio, ut dicitur capite sexto. Carolum vehementer commovit ista jubendi formula; quæ à decessoribus Hadriani nunquam fuerat usurpata, ut docet exemplo Gregorij Magni, qui petebat à Regibus Francorum quæ facta vellet, eosque hortabatur; non autem illis præcipiebat, nec res ipsas imperio exigebat. Itaque dignitatis læsæ injuriâ exandescens, multis in hanc audaciam detonat, è quibus hæc se legitimus: *Reges Francorum ex regio genere nati, non Episcoporum Vicedomini, sed terre Domini hæcenus fuimus computati. Et ut Leo ac Romana Synodus scripsit, Reges & Imperatores, quos terris divina potentia præesse præcepit, jus distringendorum negotiorum Episcopis sanctis juxta divalia constituta permiserunt, non autem Episcoporum villici extiterunt. Et sanctus Augustinus dicit, Per jura Regum possidentur possessiones, non autem per episcopale imperium Reges villici sunt actoresque Episcoporum. Christus etiam censum Regi reddidit. Et Apostolus voluit serviri Regibus, voluit honorari & non conculcari Reges. Regem, inquit, honorificate.*

VI. Præter injuriam nomini regio factam, mandatum illud canonibus adversabatur, ut dixi dicto capite sexto. Quare utramque contumeliam colligens, ita infert: *Nolite igitur ex vestro nomine, vel apostolica sedis auctoritate, jussiones vel excommunicationum intentiones contra sacrarum scripturarum tramitem, prædicationemque majorum, ac sacrarum*

Concil. Toleti c. 75.

Epistola Caroli Regis ad Hadi.

Leo in epistola, que sic laudatur, non est Leo in Pa-pa; ut visum Hincmaro, etiam si hodie quogue edita sit inter episcopos Leo in; sed est Leo in Disuricensi Archiepiscopi, scripta anno 854. ut asseruat P. Cl. I. Simon-dat.

Hex. Melt. c. 14. 17. no panexvi. 6. 31.

legum sanctorumque canonum constitutiones, nobis de cetero scribi cuiusque instinctu permittere, precamur. Quia scitis & scimus totum esse irritum quidquid ab illorum fuerit constitutione diversum. Tandem rogat Pontificem ne contumeliosas epistolas aut mandata injusta ad se vel Episcopos & proceres regni mittat, ne illa contemnere cogatur: Deprecantes vos in omnipotentis Dei honore & sanctorum Apostolorum veneratione ut tales inhonoracionis nostre epistolas, taliâque mandata, sicut hæcenus ex nomine vestro suscepimus, nobis & regni nostri Episcopis ac primoribus de cetero non mandetis; & non compellatis nos mandata & epistolas vestras inhonorandas contemnere, & Missos vestros dehonore. In his tamen rebus quæ à ministerio apostolica sedis pendent, id est, quæ scripturis & decretis receptis non refragantur, se omne studium suum libenter impensurum: *Quæ vobis in his quæ ad vestrum ministerium pertinent, si zamen ministerium vestrum, cupimus obtemperare.* Infrâ: *Quia quod ex apostolice sedis nomine secundum sanctarum scripturarum tramitem, predicationemque majorum, & orthodoxorum decreta scribuntur, sequendum & tenendum non ignoramus; & quod secus à quoquam fuerit compilatum sive confectum, non solum respiciendum sed & redarguendum esse cognoscimus.* Hadrianus, his literis acceptis, Carolum blandissima oratione placare conatur, & Hincmari Laudunensis judicium in provincia, juxta canones Sardicenses, renovari decernit.

Epist. Hadriani ad Carolum xxv. 11.

Quinta Syn. Col. latione & si qui concurs fuerit contra ea que pte dist. postimus vel tradere, vel de eis, vel scribere, si quidem Episcopi vel Clerici sit, illi tanquam aliena à sacrosanctis & ecclesiasticis statu faciens deudabitur: rito: pagu vel clericatp.

Greg. I. 1. ep. 24. Cunctis quas prefata veteranda Concilia personar respiciunt, respicunt, quia veterantur, aspectus: quia duo universali sunt consilio confirmata, & non illa destruit, quis qui profertur aut solvere quas religant, aut ligare quas solvant. In ista ergo alia sunt, agathema sit.

admittendam, sed communionem reverentiamque Summi Pontificis esse diligentissime conservandam.

CAPVT XIII.

Synopsis.

I. Sub tertia dynastia, non admissa decreta novæ Conciliorum que jura regni infringebant. Prohibitum Episcopis à Conciliis Romanis ne hominum prestarent Regibus. Tamen Radulfus Remensis obtinere non potuit Ecclesiam, quin prius moribus in regno receptis satisfecisset. Curia regi his decretis refragabatur, ex Ivone; qui monet Paschalem ut factum toleret per dispensacionem. Cujus consilium secutus est Summus Pontifex, etiam in simili specie, que emerit in Anglia.

II. Constantiam Ludovici VI. in conservanda magistratuum suorum jurbus adversus rescriptum Romana curia recenset Ivo, licet rem non approbet. Veterum rescripto ne Prepositi regy prestazioni exigant à pauperibus Clericis. Precipit Rex ne mittatur executioni. Alioqui minatur bona Clericorum captum iri.

III. Divisionem Noviomensis episcopatus invito Ludovico Rege fieri non debere scripsi Ivo ad Paschalem. Jus divisionis decernenda spectabat ad Pontificem; sed consensus Regis necessarius, ut vitaretur schisma, ex Ivone. Probatur necessitas regy consensus, è jure institutionis, ne status ecclesiasticus mutaretur; è jure quoque regio, quod parocciarum dissectionibus intervenire debeat. Confirmatur Conciliis Lucensi & Emeritensi.

IV. Conqueritur gravissimè Philippus Augustus à consilio Lucy III. qui Rege invito cogitabat de Metropoli Dolensi erigenda. Hoc facto regnum suum minus ait, & coronam è capite suo deici. Minatur dissidium, si hoc fiat à Pontifice.

V. Erectio Appamianum monasterio in Ecclesiam cathedralem, à Bonifacio VIII. injuriam sibi factam peravit Philippus IV. Unde que deinde Tolosa facta est immutatio, non accidisse censenda est absque Regis consensu. Hodie conceptis verbis adhibetur in similibus negotiis.

I. **I**N tertia Regum nostrorum dynastia constanter etiam regni dignitatem & jura retinuerunt Rex Ludovicus VI. Crasfux dictus & regni proceres circa annum MCXV. cum de sacramento hominij à Radulpho Archiepiscopo Remensis, Regi prestando, ageretur. Vetuerant Gregorius VII. Urbanus II. & Paschalis II. excommunicationis penam adjectâ, ne Episcopi aut Clerici hominio, sed tantum fidelitate, se Principibus adstringerent. Radulfus, Gervasio Remensis Ecclesia inavore pulso, sedi suæ restitui Ivonis interventu peribat. Concessit Princeps ut Curia, quam Aureliani cogebat in Natali Domini, se sisteret. Sed recipere non potuit Ecclesiam Radulfus alia ratione quam hominio prestito, exemplo majorum; reclamante Curia, novisque Decretis, quæ jura regni corrumpent, plurimum